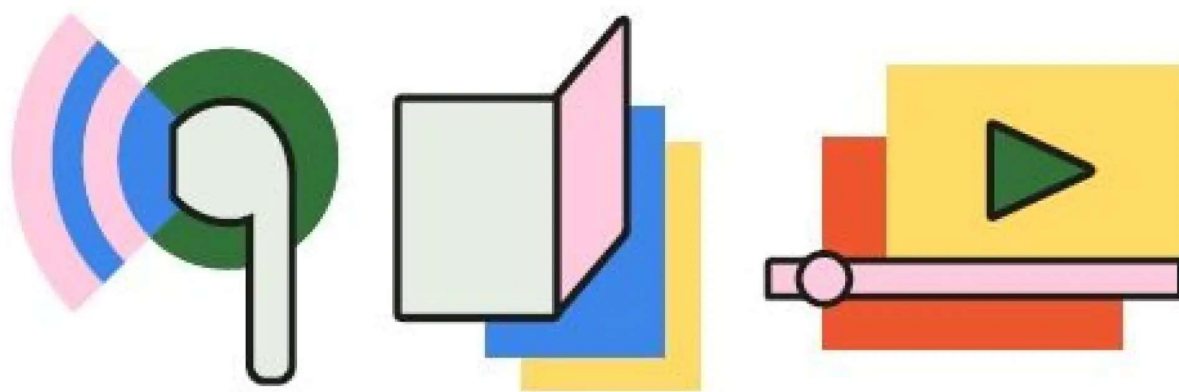

Anmeldelse

Børn skal ikke skærmes, når sorgen viser sig

Ny bog mener, at vi savner både sprog og tilstrækkelig viden om børns sorgprocesser, og at vi kun kan blive klogere ved at turde spørge ind til det barn, der har mistet.

OFFENTLIGGJORT 03.04.2025 - 09:41

SIDST OPDATERET 03.04.2025 - 11:06

Fakta

Børn i skyggen af sorg - At turde tale med
børn i sorg

Der findes efterhånden en hel del bøger om sorg og sorgprocesser, og der findes handleplaner for, hvordan man på en skole tager sig af børn, der oplever sorg. Men... det er også vigtigt, at vi tør tale med børn i sorg,

netop fordi der hvert år er flere end tusinde børn og unge i Danmark, der rammes af tab og sorg og lærere og pædagoger i skolen kan spille en central og positiv rolle i børns sorgarbejde.

Forfatteren er uddannet lærer og har gennem 17 år arbejdet som både lærer og leder i grundskolen. Gennem sit arbejde har hun været tæt på mange børn og familier, som har mistet, eller som lever i skyggen af sorg. Hendes bog, *Børn i skyggen, af sorg* tilbyder viden, perspektiver og konkrete råd til alle med interesse for emnet.

Forfatteren er selv vokset op i skyggen af sorg, hvor hun dengang savnede voksne, som turde spørge ind til hende. Gennem sit voksenliv har hun erfaret, at død og sorg

stadig er tabubelagt og at vi savner et sprog for og viden om børns sorgprocesser. Det er en meget personlig fortælling og derfor er det vigtigt, at der også optræder forskellige fagprofessionelle i bogen, så der også kan siges noget alment om det, der sker, når børn mister.

Sammen med de meget rørende og personlige fortællinger, får vi også et indblik i den nyeste forskning i børn, unge, krise og sorg, og det er den efterhånden velkendte "to-spors-modellen" – det tabsorienterende spor og det restaurerende spor. Der tales om en paradigmeændring i, hvordan man forstår børn og unges sorgudtryk og også i hvordan man behandler og drager omsorg for deres sorg.

Bogens psykolog lærer os, at vi skal sondre mellem sorgens ansigt og sorgens objekt.

Men først og fremmest skal vi ud af berøringsangsten, og i stedet vise barnet, at vi har mod på at høre om alle de værste tanker og minder. Vi skal turde vise, at vi ikke er bange. Alt for ofte tager barnet hensyn til de voksne, og de forsøger at reagere på måder, som de voksne forventer, at børn i sorg reagerer på.

Det er værd at huske på, at vi selv bliver sårbare i det øjeblik, at vi stiller os til rådighed. De sørgende børn kan ikke nødvendigvis regne med at få hjælp fra de nærmeste, fordi de også er ramt af sorg. Så lærerne er faktisk vigtige voksne, og vi skal derfor også være indstillet på, at reaktionerne

kan være anderledes end det, vi forventer. Vi må have en forståelse for kompleksiteten og ambivalensen.

Det kan lyde som rigtig mange ting man skal som lærer, men det er ikke en bog med løftede pegefingre – nærmest tværtimod. Forfatteren har haft gode samtaler med en far, der har mistet sit barns mor og en børnepsykolog, en sorgforsker, en præst, en bedemand, en bededame, en hospicepræst og to sorggruppeledere, som alle har børn og sorg tæt inde på livet via deres arbejde. Alle deler de ud af deres viden og erfaringer, der kan give vejledning i, hvordan vi kan finde modet til at støtte og hjælpe børn, som lever i skyggen af sygdom eller som har mistet.

Det er helt bevidst, at der ikke er nogen børnestemmer med i bogen, og det skyldes, at deres sårbarhed er så stor, at det kan gøre ondt værre, hvis det publiceres. Derfor deles børnenes erfaringer gennem de fagprofessionelle voksne i bogen.

Støtten kan vises på mange måder, og vi er som lærere også personer med forskellige erfaringer og temperamenter. Derfor handler det om lydhørhed, åbenhed, rummelighed og ærlighed, at turde være sig selv i samværet med børnene. Vi må turde vise egne følelser og at vise, at vi også kan være glade igen, selv om sorgen altid vil være der. Vi har alle en stemme i sorgkulturen, og det vel egentlig det, der er bogens budskab.